

Problém integrace dětí s tělesným nebo duševním handicapem do běžných škol a jejich začlenění do třídního kolektivu je velkým problémem moderního světa. Úspěch nebo neúspěch takové integrace je závislý na mnoha faktorech, mezi které patří především postoje lidí, kteří hrají v integraci největší roli: rodičů, učitelů a v neposlední řadě asistentů, kteří přímo s dítětem pracují a v integraci mu pomáhají.

Bakalářská práce se pokouší zhodnotit vzájemnou spolupráci těchto tří hlavních činitelů integrace, a to na základě rozhovorů, které proběhly s několika vybranými asistentkami. Prostřednictvím těchto rozhovorů se zkoumá důležitost postavení učitelé jako zástupce školy, asistenta jako nejbližšího spolupracovníka hendikepovaného dítěte, rodičů jako nepominutelného činitele i nejlepšího znalce dítěte a jejich vzájemné vztahy. Osoba asistenta je v tomto případě klíčová, protože především spolupracuje s dítětem, ale zároveň je také nejbližším spolupracovníkem učitele i rodičů. Jako takový má k celému procesu integrace nejbližší a může ho nejlépe hodnotit.

Názory asistentů na práci učitelů a rodičů a na spolupráci s nimi jsou rozčleněny zpracováním jednotlivých rozhovorů a pozornost se zde upírá na několik nejdůležitějších bodů integračních snah: spolupráci s rodiči, spolupráci s učiteli, spolupráci mezi asistentem a dítětem, důležitost vztahu mezi asistentem a ostatními dětmi ve třídě a vztah mezi hendikepovaným dítětem a ostatními žáky ve třídě (sociální kontakty). Zejména ten poslední hraje největší a nejdůležitější roli v začlenění takového dítěte do kolektivu běžné třídy.